Σεβασμός στους γονείς (Δημήτριος Παναγόπουλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 23 Ιουνίου, 2016

Δόξα και τιμή στους γονείς μας. Και αν μεν ζουν ακόμη, ευλογημένα ας είναι τα γηρατειά τους και ανώδυνη και ειρηνική η δύση της παροδικής ζωής τους. Αν πάλι μετέβησαν προπορευόμενοι από εμάς στην αιωνιότητα, φως δικαίων ας τους καταυγάζει για πάντα. «Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου» είναι θεία εντολή του δεκαλόγου. Και αρκεί απλά η μεταξύ των άλλων εντολών θέση της, για να πιστοποιήσει κάποιος πόσο κοντά προς τον Θεό είναι το υπούργημα του γονέα και πώς και πόση ιερότητα έχουν, για να αριθμούνται τα προς αυτούς καθήκοντα αμέσως μετά τα προς τον Θεό. Γι’ αυτό και από πολλούς λαούς πραγματικά θρησκευτικές τιμές αποδόθηκαν στον γονέα.

Οι πρόγονοί μας μάλιστα, οι βαθείς αυτοί και ευλαβείς ερευνητές των πραγμάτων, μία και την αυτή λέξη μεταχειρίζονταν, τη λέξη «ευσέβεια», για να δηλώσουν και τη στάση τους απέναντι στους γονείς και τη στάση τους απέναντι στον Ύψιστο. Επικατάρατος κατά τη Γραφή υπήρξε ο Χαμ, γιός του Νώε, επειδή ατίμασε και περιγέλασε τον πατέρα του, που από άγνοια μέθυσε και ξεγυμνώθηκε, τον οποίο και όφειλε να σεβαστεί και να περιποιηθεί (Γεν. 9:20-29). Επικατάρατους δε ανακήρυξε και ο Μωυσής επάνω στο όρος Γαιβάλ όλους αυτούς που ατιμάζουν τον πατέρα τους ή τη μητέρα τους· «*και ερούσι πας ο λαός, γένοιτο!*» (Δευτ. 27:16).

Απεναντίας υπάρχει παράδοση που λέει ότι, όταν πύρινο ρυάκι φλεγόμενης λάβας ξεπηδούσε από την Αίτνα και όλοι έφευγαν επιδιώκοντας την ατομική τους σωτηρία, ένας μόνο νέος άρπαξε τον γηραλέο και παράλυτο πατέρα του στους ώμους, για να τον σώσει. Και τι νομίζετε ότι συνέβη; Όλους τους άλλους τους κατέκλυσε η λάβα και εξαφανίστηκαν, και μόνο μπροστά από τον ευσεβή αυτό νέο υποχώρησε αφήνοντας μαρτυρία, ότι και τα άγρια ακόμη στοιχεία ευλαβούνται αυτούς που ευλαβούνται τους γονείς τους.

Η δόξα και τιμή των γονέων εξωτερικεύεται πρακτικότερα με το θέλημα της υπακοής και συμμόρφωσης: «*Υιέ, φύλασσε νόμον πατρός σου και μη απώση θεσμούς μητρός σου*» (Παροιμ. 1:8).

Πολλές αποτυχίες και απογοητεύσεις μας θα προλαμβάνονταν, αν στον καιρό, που έπρεπε, ακούγαμε καλοπροαίρετα τις πατρικές και μητρικές συμβουλές. Διότι ποιος φίλος υπάρχει σε όλο τον κόσμο, που μας αγαπά με τόση αγία ανιδιοτέλεια, με όση οι

γονείς μας, οι οποίοι και τα μάτια τους ακόμη θα ήσαν πρόθυμοι να βγάλουν και να μας δώσουν, μόνο και μόνο για να ευημερήσουμε; Γονιός που συμβουλεύει το κακό είναι κάτι απίστευτο. Αν και η ανθρώπινη μοχθηρία μπορεί ίσως κάποτε να φθάσει σε τέτοιο βαθμό κακοήθειας, ώστε και να εκμεταλλευτεί ηθικά ή υλικά τα αγαπημένα τέκνα του, οπότε το «*πειθαρχείν δει Θεώ μάλλον ή ανθρώποις*» (Πραξ. 5:29) θα ορθωθεί ως λύση του αγρίου διλήμματος, αλλά καλό είναι να κρατάμε χωρίς ενδοιασμό την ιδέα, ότι στον πατέρα και στη μητέρα η ανθρώπινη φύση παρουσιάζεται στην αγνότερή της όψη και ότι η υπακοή των τέκνων στους γονείς είναι υποχρέωση ενδεδειγμένη και από τον θείο Νόμο και από το συμφέρον τους.

Άριστο παράδειγμα υιϊκής υπακοής μάς παρέχει ο προφήτης Ιερεμίας τους Ρηχαβίτες (Ιερ. 42:5-6). Ο προφήτης του Θεού τοποθέτησε μπροστά τους για δοκιμή στάμνα με κρασί και ποτήρια, προτρέποντάς τους να πιουν. Αλλά αυτοί είπαν: «Όχι, δεν θα πιούμε. Ο παππούς μας Ιωναδάβ άφησε εντολή στον πατέρα μας Ρηχάβ και μέσω αυτού στους απογόνους του όλους, να μην πιουν ποτέ κρασί. Και εμείς συμμορφωνόμαστε με ευλάβεια στην προγονική διαταγή, την οποία θα μεταδίδουμε πιστά και αιώνια στους απογόνους μας». Γι’ αυτό και ο Θεός ευλόγησε τους Ρηχαβίτες και μέχρι σήμερα δεν χάθηκε η γενιά τους.

Αλλά δεν είναι το μοναδικό παράδειγμα οι Ρηχαβίτες. Γνωρίζουμε ανθρώπους γέροντες στους οποίους, όταν ήταν παιδιά, είπαν οι γονείς τους να μην πιάσουν λόγου χάρη ποτέ στα χέρια τους χαρτιά (τράπουλα), και πράγματι ποτέ δεν τα άγγιξαν. Αλλά παράδειγμα παραδειγμάτων είναι ο Κύριός μας, ο Οποίος, αν και ήταν Θεός, όταν έγινε άνθρωπος, υποτάχθηκε στη σεπτή Του Μητέρα και στον θετό Του πατέρα τον Ιωσήφ, παρέχοντας έτσι και σε εμάς την υποδειγματική εικόνα της υπακοής της ανθρώπινης νεότητας προς τις εντολές των μεγαλυτέρων.

Για την υπακοή αυτή υπάρχει τρόπος ακόμα πρακτικότερος, μέσω του οποίου εξωτερικεύουμε τη δόξα και την τιμή προς τους γονείς μας, η περίθαλψή τους κατά τα γηρατειά τους. Γιατί όπως το αμπέλι που φυτεύτηκε προσφέρει με ευγνωμοσύνη τα σταφύλια του στο φυτουργό του, έτσι και **τα γεννηθέντα και εκτραφέντα τέκνα έχουν ιερή υποχρέωση να δείξουν την ευγνωμοσύνη τους αποδίδοντας τα τροφεία στους τροφείς και γεννήτορές τους, όταν πλέον αυτοί δεν έχουν δυνάμεις να πορίζονται τα προς το ζην. Και η πληρωμή αυτή είναι ελάχιστη απέναντι στις χάρες που πήραν από αυτούς**.

Γιατί πόσα δεν υπέφεραν οι γονείς μας για χάρη μας; Απερίγραπτες ενοχλήσεις και λιποθυμίες υφίσταται η μητέρα μας από τότε που είμαστε έμβρυα. Με οδύνες και οξύτατους πόνους μας έφερε στη ζωή φτάνοντας πολλές φορές μέχρι τις πύλες του θανάτου. Πέρασε έπειτα νύχτες και ημέρες, που τις δαπάνησε με αφοσίωση σε εμάς τρέφοντάς τις με το λευκό της αίμα (το γάλα), αγρυπνώντας όταν είμασταν άρρωστοι και προσευχόμενη για εμάς, χάνοντας τη νεότητα, τη ρώμη, την καλλονή,

την υγεία, όλα, για να παρουσιάσει εμάς.

Ο δε πατέρας μας πρόσφερε τις δυνάμεις του σύροντας το άροτρο της ζωής, διαπλέοντας πελάγη κυρτωμένος από το βάρος των φροντίδων, άσπρισε από την πάλη της εργασίας, μόνο και μόνο για να προετοιμάσει με πολύ ωφέλεια το σήμερα και το αύριό μας.

Και τώρα τι ζητούν από τα παιδιά τους και οι δύο, ο πατέρας και η μητέρα; Μία γωνιά. Μία πολυθρόνα. Ένα γράμμα. Μία επίσκεψη. Ένα φιλί. Έναν παλμό. Ένα τρυφερό χέρι να τους κλείσει τα σβύνοντα βλέφαρά τους. Αυτά ζητούν.

Ποιο παιδί είναι τέτοιο τέρας ασπλαχνίας, ώστε να τα αρνηθεί; Δυστυχώς πολλά στην εποχή μας!!!

Γι’ αυτό παρακαλούμε: «Κύριε, μη λογαριάσεις σ’ εμάς αυτή την ασπλαγχία και αχαριστία μας».

(Από το περιοδικό «Όσιος Φιλόθεος της Πάρου» 12, έκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, σ. 184. Διασκευή για την koinoniaorthodoxias.org)